

Як голубка без голуба,
А ніхто не чує.

Не щебече соловейко
В лузі над водою,
Не співає чорнобрива,
Стоя під вербою.
Не співає: як сирота,
Білим світом нудить.
Без милого батько, мати —
Як чужії люди;
Без милого сонце світить —
Як ворог сьмієть ся;
Без милого скрізь могила...
А серденько бєть ся!

Минув і рік, минув другий, —
Козака немає;
Сохне вона, як квіточка, —
Ніхто не питає.
»Чого вянеш, моя доню?«
Мати не спитала,
За старого, багатого
Нищечкомєднала.
»Іди, доню!« каже мати:
»Не вік діувати.
Він багатий, однокій,
Будеш панувати!«
—»Не хочу я панувати,
Не піду я, мамо!
Рушнікамн, що придбала,
Спусти мене в яму!
Нехай попи заспівають,
А дружки заплачуть;
Легше мені в труні лежать,
Аніж його бачить.«